

Luk.1,46-55

(Es.7,10-14) el. 1.Mos.18,1-15

1.Kor.1,21-31

Mariæ Bebudelses dag, den 18.3.2018

Herlev

2 208 71 73 192 11

Vi havde forårsbasar i går, men der er ikke rigtigt forår endnu. Det skal nu nok komme. For året pibler frem i haven. Erantis, vintergækker og dorthelialjer står i fuldt flor.

Vi bruger et lidt specielt ord for disse blomster. De er forårsbebudere. Ordet bebude bruges ikke så tit. Men vi kender det som en del af denne søndags navn. Mariæ bebudelses dag. Det bliver ikke mindre gammelt af, at vi bruger den gamle latinske ejeform af navnet Maria - Mariæ.

Maria fik besøg af englen Gabriel, der fortalte hende, at hun skulle få et barn, der skulle bebude forår og liv. Det skulle vise en helt særlig livskraft. Det var livet, der brød frem - det liv, som overgår alt, hvad vi kan forestille os.

Men det fantastiske er, at vi også kan få del i dette liv. Vi fik del i det i dåben, hvor vi fik et levende håb. Vi fik lov til at blive Guds børn, vi fik Helligånden, syndernes forladelse og det evige liv. Det bliver større og større for mig, når jeg døber et lille barn. Det er gaver, som skal tages i brug - på samme måde som alle de andre gaver, der bliver givet ved en dåb - de skal ikke stå uindpakkede på gavebordet. De skal tages i brug - før eller senere.

Dette liv, som vi har fået del i, skulle englen Gabriel fortælle Maria om. Det skulle gives til os gennem hendes søn.

Besøget fra himlens verden ind i Marias verden og faktisk også ind i vores verden, skulle hun lige tænke over. Hun var ganske ung - måske kun 15-16 år gammel.

Det var ikke velset at blive gravid - uden at være gift. Hun måtte væk hjemmefra og be sluttede at besøge en i familien, som også skulle føde en søn på en helt speciel måde.

Maria var i familie med Elisabeth, som skulle føde ham, vi kalder for Johannes Døber. Det var ham, der senere kom til at døbe Jesus, som vi kan se det på billedet i bunden af fadet i vores døbefont.

Dengang var der ingen chance for at få et barn, uden at der var en mand og en kvinde, der var sammen om det. Der var heller ingen chance for at få et barn, hvis man som Zakarias og Elisabeth - eller som Abraham og Sara, som vi hørte om i den første tekstlæsning - var alt for gamle til at få børn.

Gud havde lovet Abraham en søn og nu havde de ventet i 25 år - uden at der skete noget. Det virkede helt håbløst. Det virkede, som Gud havde glemt dem - og nu var de blevet gamle.

Det var noget, der var umuligt for mennesker, men for Gud var det muligt. Han var i stand til at give Abraham og Sara en søn i deres alderdom.

Også Elisabet og Zakarias gav han en søn, selv om de menneskeligt set ikke havde nogen mulighed for det.

Der har sikkert været mange kvinder i Israel, som ikke har kunnet få børn og som har været meget kede af det. De havde ikke de muligheder, som man har i dag, hvor der er mange, der får hjælp til at få børn.

Mange af dem fik aldrig noget barn, men vi hører også om en række kvinder, som Gud gav et barn i deres alderdom.

Det er solskinshistorierne, vi læser om, og der er kvinder, som takker Gud på en særlig måde, fordi han hjalp dem. Der var en grund til, at Gud hjalp dem. Det var børn, som fik en særlig betydning. Isak skulle føre løftet videre. Samuel blev en betydningsfuld profet og Jesus var den nødvendige opfyldelse af alle Guds løfter.

Gud var i stand til at lade sin søn føde af jomfru Maria, efter at han var undfanget ved Helligånden.

Det er sikkert noget af det, Elisabeth og Maria har talt sammen om. Elisabeth havde den livserfaring, som den unge Maria endnu ikke havde. Derfor kunne hun lytte til Maria og støtte hende.

Guds visdom kan vi mennesker ikke forstå. Både Jesu fødsel i Betlehem og hans død på korset for os, var udtryk for, at Guds tanker med os og Guds visdom er meget større end det, som vi kan præstere, selv om vi skulle få 12-taller i skolen eller selv om vores intelligenskvotient måske er tårnhøj.

Paulus siger i den anden tekst, jeg læste op: *Guds dårskab er visere end mennesker, og Guds svaghed er stærkere end mennesker.* Gud er ikke tåbelig eller dum, men det, der for os ser ud, som om han handler dumt eller tåbeligt, det er tværtimod mere klogt og vist end det, som vi mennesker kan finde på. *Guds dårskab er visere end mennesker, og Guds svaghed er stærkere end mennesker.*

Der er så mange, der også i vor tid, vil være Guds rådgivere eller vil bestemme, hvordan Gud skal reagere på det ene eller det andet. Men Gud har ikke brug for spindoktorer eller pr-rådgivere.

Da Maria har talt med Elisabeth, bryder hun ud i en fantastisk takkesang: *Min sjæl ophøjer Herren, og min ånd fryder sig over Gud, min frelser.*

Maria kendte sin bibel - det vi kalder for Det gamle Testamente - og hendes tanker gik til en anden kvinde, som fik en søn - ved Guds hjælp. Det var Hanna, som fødte Samuel - profeten, der senere salvede først Saul og senere David til konge over Israel.

Derefter bryder Maria ud i en prægtig lovsang, som har spillet en stor rolle i kirkens historie. Under titlen *magnificat* har denne lovsang lydt ved utallige gudstjenester i tidens løb og utallige komponister har skrevet musik til denne lovsang.

Egentlig er den ikke særlig original. Næsten alle elementer i lovsangen kan vi finde i den gammeltestamentlige salmebog.

Vi kan finde mange grunde til at takke Gud. Det er grund til at takke ham, som går med os og hjælper os igennem de svære dage i livet. Der er grund til at takke ham, fordi han leder og fører os og bærer os, når livet er svært og når vi har svært ved at føle hans nærvær. Han er der og bærer os midt igennem vanskelighederne.

Men der er først og fremmest grund til at takke Himlens høje Gud, fordi han gav os sin egen søn, Jesus Kristus. Gud er Jesu Kristi far og han vil være vores far. Det takker vi på en særlig måde Gud for her ca. 9 måneder før jul. For der er jo en sammenhæng mellem Mariæ bebudelses dag og julen. Den ligger lige på denne tid af året, fordi vi vil understrege, at Jesus, Guds Søn blev født ind i vor verden som et menneske som os. Han blev undfanget ved Hel ligånden, men født af jomfru Maria.

Midt i salmen siger Maria: *Helligt er hans navn.* Det er det, hun vil have, at vi skal tænke på. *Helligt er hans navn.* Vi beder i bønnen Fadervor: *helliget blive dit navn.*

Guds navn og Guds væsen er noget helt særligt. Hvis vi skal beskrive Gud, må det blive med en lang række ord: god, kærlig, retfærdig, omsorgsfuld, almægtig, kreativ osv. Alle de gode ord og egenskaber, som vi kender, kan vi bruge på Gud. Selv om vi ikke altid føler det.

Et af de ord, der sammenfatter de mange forskellige egenskaber, som Gud har, er ordet hellig.

Det er Guds hellighed, der viser, at han er forskellig fra mennesker. Han er utilnærmelig. Vi kan ikke være i hans nærhed, fordi han er hellig. Hans navn er helligt, men Maria taler samtidig om en anden egenskab: hans barmhjertighed. Hun er klar over, at hendes søn, Jesus Kristus, skal blive redskab for Guds nåde og barmhjertighed.

Vi skal om lidt synge:

Han lar sin nåde strømme

mod sine børn på jord.

Han holder det, han lover.

Vi stoler på hans ord.

Sådan gendigter nordmanden Eyvind Skeie, Marias ord, og så opfordrer han os til at lægge mærke til

det storværk, Gud har gjort.

Når vi ser, hvor stor Gud er, hvor hellig og barmhjertig, hvor kærlig og nådig han er mod os, så må vi følge Maria:

Istem den store lovsang

om al Guds kærlighed!

Syng glædens sang om Jesus

i tid og evighed!

For helligt er hans navn,

ja, helligt er hans navn.

Ja, lad os synge med Maria og glæde os over det, som Gud gjorde gennem hende, for det er noget, som gør det muligt for os at få del i den evige glæde og herlighed hjemme hos Gud.

Amen.